

The Digital *Viridarium consolationis* Project

Pars 1: De peccatis Caput 3: De ira (13)

Idem (Gregorius):

Per iram iustitia relinquitur, sicut scriptum est:
Ira viri iustitiam Dei non operatur, quia
dum perturbata mens iudicium suae rationis exasperat,
omne quod furor suggerit rectum putat.

Per iram concordia rumpitur.

Per iram lux veritatis amittitur

quia dum mens iracunda confusionis tenebras incurrit,
huic Deus radium suae cognitionis abscondit.
Per iram spiritus sancti splendor excluditur.

Nam ire suae stimulis accenso corde palpitant,
oculi corpus tremit, lingua se praepedit, facies ignescit,

ore quidem clamorem format,
sed sensus quid loquatur ignorat.

Per iram iustitia relinquitur sicut scriptum est:

Ira viri iustitiam Dei non operatur; quia
dum perturbata mens iudicium suae rationis exasperat,
omne quod furor suggerit rectum putat.

Per iram gratia vitae socialis amittitur sicut scriptum est:

*Noli esse assiduus cum homine iracundo,
ne discas semitas eius et sumas scandalum animae tuae.*

Quia qui se ex humana ratione non temperat,
necesse est ut bestialiter solus uiuat.

Per iram concordia rumpitur,
sicut scriptum est: *Vir animosus parit rixas.*

Et uir iracundus effodit peccata.

Iracundus quippe peccata effodit quia etiam malos
quos incaute ad discordiam prouocat, peiores facit.

Per iram lux ueritatis amittitur

sicut scriptum est:

Sol non occidat super iracundiam uestram;

quia cum menti iracundia confusionis tenebras incutit
huic Deus radium suae cognitionis abscondit.

Per iram sancti Spiritus splendor excluditur,

quo contra iuxta uetustam translationem scriptum est:
*Super quem requiescet spiritus meus, nisi super humilem
et quietum et timentem sermones meos?*

Cum enim humilem diceret, quietum protinus adiunxit.

Si ergo ira quietem mentis subtrahit,
suam sancto Spiritui habitationem claudit,
cuius recessione animus uacuus,

ad apertam mox insaniam ducitur et usque ad superficiem
ab intimo cogitationum fundamento dissipatur.

Nam irae suae stimulis accensum cor palpitat,
corpus tremit, lingua se praepedit, facies ignescit,

exasperantur oculi et nequaquam recognoscuntur noti.

Ore quidem clamorem format,
sed sensus quid loquatur ignorat.

Gregorius Magnus, *Moralia in Iob*, 5.45
(CCSL 143, M. Adriaen ed., pp.276-7, ll.21-47).